

Ivan Antić
PROCES OSTVARENJA

DETALJAN OPIS PROCESA
SVAKOG OSTVARENJA,
ZAKONA PRIVLAČENJA,
OD KVANTNOG POLJA I UMA
DO MATERIJE

Registrovano u JAA
Autorskoj agenciji za Srbiju A.D.
kao autorsko delo.

Copyright: 2017. by Ivan Antić

All rights reserved.
ISBN-13: 978-1978474796
ISBN-10: 1978474792

SADRŽAJ

Uvod	3
1 Priroda stvarnosti	6
1.1 Priroda energije je kretanje	8
1.2 Ne kreće se tvar nego informacija – sve je trenutno i ništa nije supstancijalno	9
1.3 Priroda svesti	10
2 Materijalizacija svesti kroz dimenzije stvarnosti	13
3 Čovek je mikrokosmos sastavljen od svih dimenzija prirode	16
4 Sve moguće stvarnosti već postoje istovremeno i paralelno	22
5 Čovekovo biće je multidimenzionalno zato što je odraz multidimenzionog univerzuma	27
6 Paradigme i ubeđenja oblikuju naše stvarnosti	29
7 Rad sa mislima	32
7.1 Misli i vreme	37
8 Rad sa voljom i energijom	39
9 Rad sa imaginacijom	42
10 Rad na fizičkom planu	45

UVOD

Drevni taoistički mudraci su proces čovekovog rasta ka potpunom ostvarenju prikazivali kao navodnjavanje leja. Baštovan ne gura vodu u leje, samo uklanja prepreke da voda sama krene svojim putem i donese životnu energiju sadnicama koje daju puno roda.

Slično se dešava i sa životnom energijom u vašem telu. Ona sama zna šta treba da radi i vaše telo će biti zdravo samo ako ne poremetite tokove životne energije u njemu. Izlečenje od svake bolesti događa se samo onda kada telo očistite od zagađenja i omogućite životnoj energiji da ide svojim putem i da radi ono što treba da radi.

Slično se dešava i sa događajima u vašem životu. I u onome što radite i što vam se događa učestvuje ista života energija i svest koja je pokreće. Vaše biće nije odvojeno od celine prirode, nije različito od one iste životne energije koja sve omogućava. U prirodnoj celini nema granica, za nju ništa nije samo spolja niti je išta samo unutra, stoga ni vaš život, događaji u vašem životu, vaši uspesi i neuspesi, nisu odvojeni od te iste celine.

U celoj prirodi životna energija spontano ostvaruje sve svoje potencijale u svim bićima. Ali ipak većina ljudi odstupa od te prirodne težnje, većina se oseća otuđeno od prirode i neostvareno. Ne postoji nijedan razlog zašto i čovek ne bi bio potpuno ostvaren u svim svojim potencijalima osim jednog: da ih sam ne blokira i ne skreće u pogrešne tokove. Taj problem je uvećan time što ima puno takvih ljudi koji zajedno svojim pogrešnim paradigma stvaraju prepreke, i te prepreke postaju objektivne. Postoje čitave kulture življenja bazirane na represiji i usađenoj krivici, koje u osnovi blokiraju čoveka da ostvari sve svoje potencijale.

Ali i ta osobina ljudi da rade pogrešno sastavni je deo njihove božanske kreativnosti. Svest počiva na slobodi izbora *svih* mogućnosti. Naime, iskušavajući pogrešno čovek stiže svest o ispravnom i tako za razliku od biljaka i životinja koje spontano i automatski ostvaruju svoje potencijale, čovek ima višu, objektivnu svest o celom procesu. Objektivna svest obuhvata sve suprotnosti, i svest o pogrešnom, ne samo o ispravnom. Na taj način čovekova svest se razvija do božanske svesti koja omogućava celu prirodu, sa svim suprotnostima i svim mogućnostima.

Prema učenju gnostika božanska svest koja sve omogućava upravo kroz čoveka nastavlja svoje delo stvaranja i iskušavanja svih svojih mogućnosti, nastavlja tamo gde je stala razvojem svesti kroz neorganski i organski svet oblika, kroz biljke i životinje.

Ova knjiga će se zasnivati upravo na jačanju takve objektivne svesti, na razumevanju kako da radimo na ovom svetu pomoću same svesti koja sve omogućava, koja je u osnovi svega.

Naime, postoje mnogi nivoi u radu i postizanju ciljeva. Grubi fizički rad je najniži oblik. S njime možete postići cilj, ali samo u okviru njegovih paradigmi i fizičke snage koju ulažete. Intelektom možete znatno ubrzati i unaprediti svoj rad, ali i tu postoje ograničenja od strane samih paradigmi sa kojima pristupamo takvom radu i izboru ciljeva. Ali ako koristimo samu svest koja je u osnovi samog postojanja, koja omogućava i intelekt i sam fizički svet, tada ciljeve ostvarujemo direktno i najefikasnije.

Najpre ćemo se upoznati sa prirodom same stvarnosti, jer ništa ne možemo da uradimo ako nam ona nije poznata bar u osnovnom obliku. Zatim ćemo se upoznati sa dimenzijama i razmerama stvarnosti i kako su one povezane sa našim bićem i našim delovanjem. Zatim sa načinom kako da se oslobodimo pogrešnih predstava i paradigmi i usvojimo one koje će nam pomoći da uklonimo sve prepreke našoj stvaralačkoj moći.

Verovatno su vam poznati saveti o uspehu, o zakonu privlačenja, svi su oni tačni, ali većina tih saveta se zasniva na upotrebi svesti i energije kao o nečemu što je već poznato, na primeni zakona privlačenja kao da nam je već poznata priroda stvarnosti, govore o kontroli misli i uticaju misli na stvarnost kao da svi već znamo suštinu samih misli. Zato mnogi nisu imali uspeha u primeni takvih saveta.

Ovde ćemo se upoznati sa prirodom objektivne stvarnosti, svesti i samih misli služeći se znanjem i iskustvima kvantne fizike i Kabale, ali ne njihovim apstraktnim teorijama već samo osnovnim, praktičnim principima kako bismo to znanje upotrebili da mnogo bolje i efikasnije primenimo zakon privlačenja u svom životu. (Najmoćniji i najbogatiji ljudi ovoga sveta su skoro svi kabalisti.)

Naime, svest je u osnovi cele egzistencije. Ako se pre svega oslanjamo na svest onda su nam dostupni svi oblici egzistencije, sve njene mogućnosti i sva ostvarenja. Ništa nije moguće bez svesti. Ako se svest koristi u svom izvornom, čistom obliku, onda je ona najmoćnija i najdelotvornija. Ta svest koja sve omogućava je upravo ova naša svest s kojom smo sada svesni sebe i svega oko sebe. Problem je što je koristimo u manjem obimu i na subjektivan način. Koliko uvećavamo razumevanje prirode same svesti, a s njom i prirodu same stvarnosti, toliko će i naše delovanje biti efikasnije.

Zaista, ništa nije moguće bez razumevanja.

1. PRIRODA STVARNOSTI

Kvantna fizika je početkom dvadesetog veka otkrila da je naša materijalna stvarnost u suštini polje čiste energije. To energetske polje nazvano je kvantno polje, ili univerzalno polje. Otkriveno je da ono postoji i deluje zapravo kao područje u kome se već nalazi sve ono što vidimo u svom grubom materijalnom svetu kao ispoljeno. Kvantno polje stoji kao skriveni ili implicitni poredak ovom našem otkrivenom ili eksplicitnom svetu u kome živimo.¹ U njemu su već prisutne sve mogućnosti koje će se u skladu sa okolnostima ispoljiti u vidljivi svet, kao neki oblik ili pojava, događaj.

Prema tome, priroda stvarnosti je uvek jedna ista, ali postoji na dvojak način: kao skrivena i otkrivena; kao neispoljena u svom kvantnom polju u obliku čiste energije, i kao ispoljena u nekom grubom obliku, ili kao događaj. Na taj način ne postoji ništa novo u univerzumu, našem opažanju samo izgleda kao novo ono što se iz već postojećeg kvantnog polja svih mogućnosti ispoljava u našem iskustvu i opažanju. Samo zbog našeg ograničenog opažanja nama izgleda kao da nešto novo nastaje. Sve što se ispoljilo već je postojalo u svom potencijalnom obliku. Ništa ne može da nastane iz ništavila, ako već nije postojalo kao mogućnost. Sve ima svoj uzrok. Prauzrok svih uzroka je univerzalno kvantno polje. Ono je u davna vremena identifikovano u ezoteričnoj filozofiji kao *etar* i kao *akaša* na sanskritu.

Stoga, celo vaše biće i sav vaš život, svi događaji u životu, već su postojali kao mogućnosti u univerzalnom kvantnom polju prirode. Sloboda vaše individualne svesti je u tome da ste aktivirali samo one mogućnosti koje su vam se dogodile, koje ste aktuelizovali. Mogućnosti su neograničene, ali one se ipak aktuelizuju samo kada se steknu odgovarajući uslovi i uzroci, jer takva je priroda fizičkog sveta. Stoga, uzročnost i sloboda izbora nisu suprotstavljeni, oni deluju zajedno i usklađeno.

Eksperimentalno je dokazano da taj subatomske svet kvantnog polja deluje nezavisno od vremena i prostora, da je u njemu sve povezano, da se informacije svih subatomske čestice trenutno prenose s jedne na drugu trenutno iako su one odvojene u prostoru. Drugim rečima, u tom kvantnom polju, osnovnom polju prirodne stvarnosti, sve je povezano u neraskidivu celinu. Priroda je u svojoj osnovi jedna jedina Celina, bez ikakvih pode-
la.

¹ David Bohm – Wholeness And The Implicate Order (First published 1980 by Routledge & Kegan Paul)

U skladu sa ovim otkriveno je da priroda stvarnosti odgovara hologramu. Tako je nastala teorija holografskog univerzuma koja kaže da je sve u kosmosu povezano na sličan način kao hologram u kome svaki delić sadrži sliku celine.²

Ovo je važno za razumevanje svesti jer iz svega toga proizilazi da je svest u osnovi cele prirode. Svaka čestica i svaki atom trenutno komuniciraju sa svim ostalim česticama i atomima. Cela priroda je jedan veliki informativni sistem koji trenutno komunicira u svim svojim prividno odvojenim delovima.

Naš nervni sistem postoji u toj celini kao mehanizam koji usporava te trenutne komunikacije svega sa svim, kao filter koji onemogućava da informaciono kretanje svega u prirodi dospe do našeg opažanja, on zbivanje prirode usporava ispod brzine svetlosti i zato mi opažamo samo stvarnost koja postoji sporije od brzine svetlosti i u linearnom vremenu. Nervni sistem ne služi ni da stvori ni da prenosi svest, već da je uspori dovoljno da bismo mogli da komuniciramo i postojimo u trodimenzionalnoj fizičkoj stvarnosti, ovako kako postojimo. Da nije tako, bili bismo izgubljeni u celini prirode, ne bismo uopšte postojali u ovom obliku. Ali nas nervni sistem ne ograničava jer naša svest je daleko veća od njega. Ako bismo koristili samo nervni sistem bili bismo okoreli materijalisti i imali bismo opažanja u ravni sa životinjama. To nije tako kod svih ljudi. Možemo da koristimo daleko veću svest i da menjamo stvarnost, i svoju i svoje okoline. Naša svest je u suštini ista svest koja omogućava samo kvantno polje. Te više mogućnosti naše svesti neki nazivaju božanskom svešću, ili je određuju kao našu vezu s Bogom, neki je od nedavno nazivaju kvantnim umom ili mišljenjem, kvantnom svešću. Ovde ćemo je nazivati jednostavno svešću ili svešću naše duše, s tim što ćemo podrazumevati da je naša duša individualni izraz božanske svesti koja sve omogućava, koja omogućava samo postojanje.

1.1 Priroda energije je kretanje

Ako je u osnovi svega energija, šta je onda ta energija? Sama reč je grčkog porekla i znači 'biće u pokretu'. Drugim rečima, to je vibracija. Vibracija se zasniva na elektromagnetskoj polarizaciji. Polarizacija koja je u osnovi svega, izaziva kretanje svega. To kretanje je energija. Zato se energija uvek ispoljava kroz neko delovanje i pokret. Energija je vibracija, a osnovna vibracija prirode je ona kojom vibrira kvantno polje. Ono se i sastoji samo od

² O univerzalnom polju u savremenoj fizici videti knjigu Lynne McTaggart: *The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe* (2003). O holografskoj paradigmi videti u knjizi Michael Talbot: *The Holographic Universe*, 1991. O razumevanju i povezivanju svesti i kvantnog polja sa holografskim univerzumom videti u delu Gregg Braden: *The Divine Matrix: Bridging Time, Space, Miracles, and Belief*, 2006.

vibracija. Zato se kaže da je to polje čiste energije. Te vibracije se nazivaju i kvantna fluktuacija.

Od početnih finih razlika u vibracijama, odnosno od kvantne fluktuacije, prema modelu fraktalne geometrije, postepeno nastaju sve veće i složenije energetske razlike u vibracijama, odnosno različite vibratorno-energetske strukture i tvorevine. Od njih dalje nastaju još složeniji oblici koji se na grubljem nivou pokazuju kao čestice, kao skupovi čestica i kao atomi, koji se dalje prema prirodi svojih vibracija privlače i odbijaju i tako stvaraju još veće oblike kao što su molekuli, dok na kraju skup molekula ne oblikuje ono što ovde vidimo kao neki fizički oblik, neko biće ili kao pojavu ili događaj.

Tako nastaju sve stvari i sve pojave, od najfinijih energetskih vibracija kvantnog polja do grubog fizičkog sveta koji opažamo čulima. Zato je rečeno da je u osnovi svega energija. Stoga sve razlike koje ovde opažamo, na primer, između metala i plastike, jesu u suštini samo razlike u vibracijama na subatomske nivou, čestice koje sačinjavaju metal vibriraju na jedan način, a plastike na drugi. To je sve. Nema nikakvih razlika u materijalu jer ništa i nije materijalno, sve je samo energija koja vibrira na različit način.

1.2 Ne kreće se tvar nego informacija – sve je trenutno i ništa nije supstancijalno

Ako je suština energije kretanje, šta se onda kreće? Kreće se informacija. Talas je sinhronizovano osciliranje koje pokreće sledeće osciliranje. Talasom se ne prenosi jedna tvar, čestica kroz prostor, već samo jedna informacija koja pokreće sledeću sebi odgovarajuću informaciju. Svi grubi oblici nastaju na osnovu suptilnih informacija. Kao talas na okeanu. Ne kreće se površinom okeana jedan isti talas vode, već se voda sinhronizovano podiže i spušta tako da izgleda kao da se kreće jedan isti talas. Na taj način ništa nije supstancijalno, ne postoji materija koja se kreće kroz prostor i vreme. Svi takvi oblici su zapravo trenutno stanje određenih vibracija. Sve postoji po tom principu trenutačnosti.

1.3 Priroda svesti

Svaki oblik neke trenutne energetske vibracije takođe predstavlja i informaciju. Otuda je informaciono delovanje u prirodi stvarnosti istovremeno sa energetskim. Informacije oblikuju i usmeravaju oblikovanje i delovanje energije. Energija ne bi znala šta će sa sobom bez informacije koja je usmerava i daje joj oblik, a ona tu informaciju već poseduje samim svojim oblikom i kretanjem. Oblik i informacija nisu različiti. Suština svih informacija je u svesti o značenju tih informacija, o smislu zbivanja. Ne postoje

informacije bez svesti koja ih razume, kojoj su namenjene. Na taj način je svest u osnovi svega, u osnovi energetskih vibracija i u osnovi informacija koje oblikuju delovanje energije. Zaista, da svest nije u osnovi informacionog kretanja energije, ni život ni sam kosmos ne bi postojali, bio bi samo haos. Svest daje smisao svemu što postoji.

U prirodnom poretku stvarnosti prvo stoji svest, pa energija, pa svi oblici koje stvara energija. Svest je u osnovi svih bioloških i hemijskih procesa, i same fizičke stvarnosti. Ničeg nema bez svesti. Ni našeg bića ni događaja koji sačinjavaju našu sudbinu.

Svaki oblik u prirodi postoji samo usled svesne namere da takav postoji. Zemlja na kojoj stojite, vaše telo, svaki oblik u prirodi, svaka stvar koju vidite oko vas, postoji usled svesne namere da postoji u takvom obliku. Kao što Mercedes G klase postoji jer ga je neko svesnom namerom takvim stvorio, tako i svaki cvet postoji na osnovu iste svesne namere.

Ta svest koja sve omogućava je davno ustanovljena kao božanska svest, identifikovana je idejom Boga. Međutim, ta ideja je modifikovana u razne religijske oblike gde razne metafore dobijaju veći značaj od same suštine iz koje potiču. Pravo značenje božanske svesti ostalo je poznato samo posvećenim pojedincima i tajnim društvima, to je ostalo ezoterično znanje. Ovde ćemo se upoznati i sa njim, kroz nauku Kabale i procesa materijalizacije svesti u grubu fizički oblik. Za sada zapamtimo samo još ovu bitnu činjenicu: ta božanska svest koja sve omogućava, koja je u osnovi kvantnog polja i sve energije, kojoj je namenjeno značenje svih informacija koje usmeravaju životnu energiju, jeste ista svest s kojom smo mi ovde i sada svesni sebe, svih svojih misli i dela. To je i naša svest. Mi je samo koristimo u mnogo manjem obliku. Možemo da povećamo moć delovanja svesti samo na jedan jedini mogući način: razumevanjem same svesti, razumevanjem svih dimenzija kroz koje ona deluje i preuzimanjem odgovornosti za energiju koju svesno trošimo, za ono što radimo.

Pre toga moramo da razumemo kako je nastala ova naša ograničena svest sa kojom ovde delujemo.

Božanska svest ispoljava sve svoje mogućnosti kroz individualno oblikovanje. Tako je ona i sebe samu, svoju svest individualno ispoljila kroz monade svesti koje su nama ovde poznate kao duše. Naša duša je u suštini jedna individualna monada ili delić božanske svesti. Ona se u svom daljem ispoljavanju deli, razgranava i sužava na ono što je nama ovde poznato kao naš 'viši um' ili 'više Ja'. Na kraju ta božanska svest kroz naše duše oblikuje naše fizičko telo i u njemu deluje kao fizički um ili ego. To je ova svest sa kojom živimo na javi u ovom svetu ovde i sada. To je samo mali odraz svesti u prirodi. Ali on je preko višeg uma povezan sa svešću duše i božanskom svešću. U svemu tome deluje jedna ista svest, ne postoji mnoštvo svesti, samo treba razumeti kako se ona razgranava i deli u individualne oblike.

2. MATERIJALIZACIJA SVESTI KROZ DIMENZIJE STVARNOSTI

U svim ezoteričnim tradicijama priroda stvarnosti se opisuje pomoću elemenata – zemlja, voda, vatra, vazduh. Ti elementi simbolično predstavljaju dimenzije stvarnosti. Najdetaljnije je opisana u Kabali gde su ovi elementi opisani u učenju o *tetragramatonu*. *Tetragramaton* je četvoroslovna reč JHVH sačinjena od hebrejskih slova Jod, He, Vau, He. Od nje je nastalo 'ime božije' Jehova za upotrebu u narodu koji nije bio upućen u ezoteričnu istinu da zapravo ova formula, JHVH, predstavlja četvoropolni princip univerzalnog stvaranja sveta kroz četiri elementa: zemlje, vode, vatre i vazduha. Ona ujedno predstavlja sve dimenzije postojanja, četiri dimenzije stvarnosti putem kojih se sve u prirodi ispoljava i materijalizuje, od informacije do grubog materijalnog oblika.

U religijskim pričama se kaže da je Bog stvorio čoveka po svome liku, to zapravo znači da je čovek mikrokosmos, da se u čovekom biću nalaze sažeti u malom svi veliki kosmički zakoni i principi; da je čovek kosmos u malom. To zapravo ukazuje na holografski model postojanja svega u kosmosu, gde svaki delić sadrži obrazac celine, da ništa zapravo nije odvojeno u prirodi.

Iznad ova četiri elementa ili principa stoji još jedan koji je nazvan etar, na Istoku je nazvan *akaša*, što znači prostor. Etar omogućava sve ostale elemente, kao što prostor omogućava sve drugo što može da postoji. Prostor je osnovni uslov postojanja svega drugoga. Otuda je taj primarni uslov tačno nazvan *akaša* ili prostor. Stoga imamo sledeći poredak u dimenzijama stvarnosti:

Etar
Vazduh
Vatra
Voda
Zemlja

Vazduh, vatra, voda i zemlja simbolično predstavljaju univerzalne principe procesa ispoljavanja svega. Eter ili *akaša* je nematerijalni i nesvodljivi princip protežnosti njihovog dešavanja. Etar takođe odgovara kvantnom polju u fizici.

Različite dimenzije svesti u čovekovom biću se prema elementima dele na sledeći način:

Čisto prisustvo svesti i budnost pripadaju elementu etra (*akaša*).

Element vazduha označava inspiraciju idejama, svesnost koja je oblikovana i koja oblikuje ideje, misli, mentalne obrasce.

Element vatre je područje mentalne aktivnosti, razmene ideja, pripremanja i ulaganja energije za njihovo ostvarenje, izražavanje volje u skladu sa mentalnim obrascima.

Voda simboliše područje gde se od mnoštva mogućnosti izabira jedna odgovarajuća ideja i emocionalnim uživljavanjem održava u jednom, stalnom, konkretnom i vidljivom obliku za usmerenje energije, koja se na kraju realizuje na planu zemlje ili fizičkog iskustva.

Tako je, na primer, proizvodnja automobila u elementu vazduha prisutna tek kao čista ideja efikasnijeg kretanja; na nivou vatre su svi mogući modeli prevoznih sredstava ikada napravljeni; na planu vode izabran je i isplaniran jedan određen oblik (model), i on se konkretnim i stalnim ulaganjem energije na tim višim dimenzijama realizuje na zemaljskom planu putem fizičkog rada. Sve što postoji u fizičkom svetu zbiva se ovim procesom i njegovo bolje poznavanje omogućava čoveku veću kreativnost. Sve što stvorimo idejom i imaginacijom (vazduh i vatra) i uživljavanjem emocija u astralu (voda) materijalizuje se na zemlji.

Ovde je važno uočiti da eter, koji odgovara kvantnom polju, jeste u osnovi svega, ili iznad svega, kao i prostor koji sve omogućava. U našem biću, mikrokosmosu, to je ujedno i naša suštinska svest s kojom smo uvek prisutni u svim dimenzijama, s kojom zapravo i možemo biti svesni svih dimenzija i celog ovog procesa materijalizacije. Da svest nije iznad svega toga, ne bi mogli svega toga ni da budemo svesni.

Drugi autori su vam detaljno objasnili značaj misli, gorljive želje i imaginacije u zakonu privlačenja. Tek sa razumevanjem dimenzija stvarnosti i principa *tetragramatona* možete razumeti zašto je to važno, kakav je smisao i najširi kontekst delovanja misli, želje i imaginacije u procesu materijalizacije svake ideje.

3. ČOVEK JE MIKROKOSMOS SASTAVLJEN OD SVIH DIMENZIJA PRIRODE

Mi, ljudska bića, stvoreni smo 'po liku božijem', odnosno kao mikrokosmos tako što smo sačinjeni od svih dimenzija prirode: od etra ili čiste svesti o sebi; od elementa vazduha ili mentalnog tela i misli; od elementa vatre koji nam daje nameru i snagu volje; od elementa vode koji nam daje emocije i imaginaciju; i od elementa zemlje ili fizičkog tela.

Zato možemo fizički da postojimo na zemlji, da osećamo (voda), da imamo svoju volju (vatra) i da mislimo (vazduh). To nam omogućavaju dimenzije cele prirode koje su sabrane u našem biću.

Čista svest o sebi je iz *akaše* ili etra, odnosno univerzalnog kvantnog polja, progresivnim usložnjavanjem mogućnosti svesti o sebi, preko uma ili mentalnog tela, tela volje i emocionalnog tela oblikovala fizičko telo. Tako mi imamo fizičko telo, osećanja, volju i um. To je način na koji se svest duše ispoljila na ovom svetu kroz nas. To je ujedno i način na koji smo zaboravili svest svoje duše.

Čovekovo biće je tetragramaton.

Kroz čovekovo biće univerzum stvara i osvešćava sebe samoga u svim svojim dimenzijama.

Sva druga bića postoje na ograničen način, nemaju sve dimenzije u sebi, ograničena su na jednu dimenziju i na određen način opažanja.

Na nivou elementa vazduha sve mogućnosti postojanja, koje su bezvremeno sabrane u etru ili kvantnom polju, izražavaju se kao čiste ideje, mogućnosti, one se u nama izražavaju i kao misli. Svi objekti tu postoje kao ideje.

Na elementu vatre ideje se oblikuju u energiju, prepoznaju se kao energija; u nama se to izražava kao namera ili volja da se određena ideja pokrene u ostvarenje, da ne ostane čista apstrakcija; svi objekti u elementu vatre postoje u obliku čiste energije, namere ili volje da se ideja ostvari.

U elementu vode ideja udružena sa namerom i voljom dobija konkretne oblike u svetu imaginacije, u astralu, koji odgovara našem emocionalnom telu. Svi objekti tu postoje u astralnom obliku, gde možemo da ih konkretno zamišljamo u imaginaciji, sa svim detaljima.

Kada se svi ovi prethodni elementi udruže i saberu, objekat koji je prethodno postojao kao ideja, energija i astralni oblik, materijalizuje se na ele-

mentu zemlje kao konkretan fizički objekat, neka stvar ili događaj. Tada možemo da ga uzmemo u ruke i opipamo. Kao svoj smartfon, na primer.

Svi ti elementi postoje i deluju zajedno. Kada smo svesni šta je to, kada vidimo neki objekat, u nama se automatski rađa misao koja ga identifikuje, kada smo ga prvi put uzeli u ruke pomislili smo: to je moj smartfon. Kasnije to ne ponavljamo ali podrazumevamo. Tako radimo za svaki objekat koji ugledamo prvi put, identifikujemo ga mislima, osmišljavamo ga, dajemo mu ime. Ali on već postoji u svetu ideja kao i na fizičkom planu. To je jedan isti objekat, ali samo zato što priroda stvarnosti postoji kroz više dimenzija, on se deli i ispoljava kroz te dimenzije. U elementu vazduha smartfon postoji kao misao u nama da je to smartfon, dok istovremeno držimo smartfon u ruci kao fizički ostvaren objekat. Smartfon istovremeno postoji i kao ideja u našem umu i kao fizički objekat u našoj ruci. To je jedna ista pojava koju samo razlike u dimenzijama dele na spoljašnji objekat i unutarnju misao. U nama je on misao a spolja je on fizički objekat.

Zato je misao u nama jednako stvarna kao i spoljašnji objekti. Samo ih različite dimenzije dele i čine da izgledaju različito.

Da bismo ostvarili svoje ideje treba samo da osvestimo i uskladimo sve procese kroz koje one prolaze od ostvarenja od materijalizacije.

Zato što je čovek *tetragramaton*, jer se u njemu sažimaju sve dimenzije prirode, samo u čoveku se događa svest koja objedinjuje ceo ovaj proces stvaranja i materijalizacije svega. Istovremeno, iz istog razloga, samo se u čoveku događa iluzija da su to odvojeni procesi.

Sva naša sposobnost privlačenja i stvaranja leži u ovom procesu od ideje do materijalnog ostvarenja ideje.

Svaku ideju možemo ostvariti i materijalizovati (u elementu zemlje) samo ako objedinimo sva četiri principa, ako se dosledno držimo zamisli i ideje kao cilja (vazduh), ako ulažemo gorljivu želju u nju (vatra), i ako je imaginacijom tačno zamišljamo kao da je već ostvorena (voda). Delovanje na elementu zemlje predstavlja sav onaj fizički rad koji je potreban da bismo ***prihvatili*** ostvarenje ideje koju smo kreirali u višim dimenzijama. Zamišljeno će nam svakako doći ako smo bili dosledni na višim planovima, ali mi moramo da odradimo fizički deo posla da bismo to što želimo prihvatili kada nam dođe. Na svakom planu treba delovati u skladu sa tim planom, tako i na fizičkom planu treba biti aktivan na odgovarajući, fizički način, fizičkim radom. Željeni objekat neće nam doleteti putem telekineze kao u bajci. Biće potrebno bar raščišćavanje terena, otvaranje puteva, ako ne i fizički transport.

Ako jedno zamišljamo, u nešto drugo ulažemo svoju energiju, a maštamo o nečem trećem, onda nećemo ništa fizički da ostvarimo. Doslednost je oduvek bila osnovni uslov bilo kakvog ostvarenja. Ali doslednost na sva četiri nivoa ostvarenja. Nikada neće biti dovoljna doslednost samo na jed-

nom planu, na primer u mislima ili željama, ako nemamo jasnu viziju i fizički rad koji je usklađen sa njom. Samo razumevanje odnosno svest o celom procesu može sva četiri elementa da održi zajedno i usmerene ka jednom cilju. Zato je svest o celom ovom procesu najvažnija kod primene zakona privlačenja.

Kada smo svesni celog ovog procesa onda možemo svaku ideju da ostvarimo. I svako ko je ikada ostvario neku ideju ostvario ju je upravo na ovde opisan način, doslednošću na sva četiri nivoa ostvarenja. Svako ko nije uspeo da ostvari svoje ideje nije ih ostvario samo zato što je sabotirao ovaj proces na nekom nivou, nije ga uskladio i povezao na svim nivoima; pogrešno je poverovao da se one ostvaruju na neki drugi način, a ne na ovaj ovde opisan. Ponajviše zato jer je ostao u iluziji da presudnu ulogu imaju spoljašnje sile i okolnosti. Spoljašnje sile postoje i mogu da budu veoma snažne, ali čovek je *tetragramaton*, mikrokosmos, i svi principi stvaranja postoje u njemu. Potrebna je samo svest koja će da aktuelizuje sve procese kroz njega.

Zaista, za svako ostvarenje oduvek je bila potrebna samo ispravna svesnost – svesnost celog procesa na sva četiri nivoa, svesnost koja povezuje sve nivoe. Onog trenutka kada svesno povežemo sva četiri elementa procesa materijalizacije, i u svakom jednako ostanemo dosledni, tog trenutka se naša misao ostvaruje.

To je naša urođena sposobnost, mi je uvek koristimo, ona se uvek događa, ništa se ne događa drugačije. Naše misli stvaraju naš život. Pogledajte svet oko sebe. Šta vidite? Osim same prirode sve što vidite stvorio je čovek svojim rukama, sve zgrade i svu tehniku, sledeći upravo ovaj princip stvaranja od ideja do fizičkog ostvarenja.

Ali to se često događa velikim delom nesvesno i zato sa lošim učinkom. Sve se materijalizuje na ovaj način, putem ova četiri principa, pa su tako i sve loše stvari nastale na ovaj isti način. U ostvarenje svojih negativnih misli skloni smo da ulažemo mnogo više iskrene energije i žara nego u svoje najbolje projekte. Zato nam se loše stvari uvek nekako lakše događaju nego dobre. To je jedna od prirodnih zakonitosti: u stvaranje je potrebno ulagati više energije nego u razaranje. Mnogo je lakše razbiti smartfon nego ga napraviti. Radi se u tome da je za stvaranje potrebno udružiti sva četiri ovde opisana procesa, a u razaranje je dovoljno da se taj proces prekine na jednom nivou. Takođe mi nismo sami, postoji kolektivni učinak, tu su i drugi ljudi oko nas koji isto to rade nesvesno i sa lošim učinkom, pa tako tokom vremena nastaju materijalna i društvena okruženja koja nas objektivno sputavaju u našoj nameri da lepo živimo i ostvarujemo naše ciljeve.

Sve što je potrebno jeste da razumemo naše namere i mentalne obrasce na najfinijem nivou, u izvornom stanju, naša ubeđenja, naše paradigme sa kojima pristupamo stvarnosti, jer upravo one oblikuju našu stvarnost. Naša izvorna ideja će oblikovati sve ostale na nižim planovima, našu volju i

imaginaciju kao i samu fizičku realnost. Zato ne treba da se žalimo na niža ostvarenja, na fizičku realnost, već da pažnju obratimo na izvorni impuls koji je sve pokrenuo. Ne treba ni da radimo na pojedinačnom ispravljanju naših emocija, imaginacija i izraza volje i energije, nego da krenemo od izvornog impulsa, od svesti o mentalnom obrascu koji pokreće sve te procese zajedno i da sve ostale uskladimo sa njim. Uvek treba krenuti od samog izvora, glavnog uzroka, a ne baviti se posledicama i simptomima.

Na najvišem nivou stvaranja, u božanskoj svesti, postojala je sasvim ispravna paradigma i namera ispoljavanja svih mogućnosti. Prirodno je da se čistota ideja zagubila tokom spuštanja na niže nivoe i da se prilično deformisala dok je stigla do čoveka.

Božanska svest je kroz svoje individualne monade ili duše oblikovala ceo kosmos, svu egzistenciju. U sećanjima duša na život pre rođenja,³ u hipnotičkoj regresiji, dolazimo do informacija da su duše kreirale sve ostale oblike života, biljne i životinjske vrste, pre nego što su se inkarnirale u ovom telu. Tada su se uvežbavale u kreativnosti. To su zapravo radile pomoću božanske svesti koja sve omogućava, jer su i one same potekle od božanske svesti. Takođe iz hipnotičkih regresija imamo izveštaje da je naša duša projektovala sadašnji život i telo u kome živimo. To je samo delić istine. Zapravo, mi smo, kao duše, učestvovali u stvaranju samog kosmosa, same Zemlje, cele prirode, svih uslova u kojima ovo telo živi. Besmisleno je verovati da smo stvorili ovo telo a ne i sve uslove u kojima telo živi, a ono živi u holografskom univerzumu u kome apsolutno ništa nije odvojeno od celine prirode. Zemlju koju gazimo, vodu koju pijemo, vazduh koji udišemo sami smo stvorili – naravno ne mi kao ovaj mali izgubljeni ego, identifikovan sa telom, već kao duše, kao sastavni delovi božanske svesti koja sve omogućava.

Kada sve ovo ozbiljno razumete, zakon privlačenja će vam biti mnogo jasniji i lakši.

³ Michael Newton: Journey of Souls, Case Studies of Life Between Lives, 1994.

4. SVE MOGUĆE STVARNOSTI VEĆ POSTOJE ISTOVREMENO I PARALELNO

Opisani proces stvaranja svega od ideje do materijalne realnosti događa se trenutno, a ne tokom vremena. Samo u ljudskom iskustvu on izgleda kao da se odvija tokom vremena. U stvarnosti misao o nekom objektu i sam taj objekat su jedno isto, samo ih priroda stvarnosti koja se sastoji iz spomenuta četiri principa (ili dimenzije) prikazuje kao odvojene. Zato imamo egzistenciju koja se sastoji od informacija o objektima i od samih objekata. Da nije tako, ne bi bilo objektivnog sveta, sve bi bilo difuzno jedinstvo. Čovekovo iskustvo ih razdvaja i ono jedino može da ih kreativno spaja.

Već smo govorili da je u kvantnom polju cela egzistencija sjedinjena u bezvremeno jedinstvo, u njemu već postoji sve što će se ikada ispoljiti tako da u suštini nema ničeg novog. Takođe smo rekli da to jedinstvo postoji po modelu holograma gde svaki delić sadrži princip celine. Sada moramo uvesti još jedan veliki princip da bismo razumeli kako sve to može da funkcioniše. To je princip *paralelnih stvarnosti*. Budući da je u osnovi prirode bezvremeno jedinstvo, ni ono što se iz tog bezvremenog jedinstva ispoljava ne može da bude mnoštvo odvojenih objekata koje postoje u vremenu. Drugim rečima, Bog ne gubi vreme u linearnom stvaranju. On svakog trenutka stvara sve što može da stvori i sve je već stvorio, ali to sve se ne nalazi u jednoj stvarnosti. Sve moguće stvarnosti postoje paralelno.

To nisu samo neke nedokučive druge dimenzije s kojima vas zbunjuju teoretičari kvantne fizike. Paralelne stvarnosti su jednostavno one stvarnosti koje sačinjavaju naše životno iskustvo.

Na primer, odrasli ste u disfunkcionalnoj porodici, razvedenih roditelja, sami ste zbog toga imali psihičkih problema i teškoća u prilagođavanju životu, društvu i izazovima.

To je jedna stvarnost.

Tada ste iskoristili svoju inteligenciju i nešto ste naučili iz psihologije, razumeli ste da vaša situacija nije jedina, da je imala svoje uzroke, naučili ste i kakve uzroke, i odlučili ste da ipak nešto dobro uradite sa svojim životom, popravili ste svoje ponašanje i poboljšali učenje, odlučili ste da završite školovanje na što bolji način jer će vam to doneti bolje izgleda za uspešan život, bolji nego vaših roditelja.

To je izbor druge stvarnosti.

Ali još uvek niste sasvim izašli iz prve stvarnosti. Prisiljeni ste da se često vraćate u nju. Treba znati da se stvarnosti mešaju međusobno, deluju

jedna na drugu na sve načine. Još uvek živite u starom kraju sa problematičnim društvom, možda i rođacima, koji ostaju u prvoj realnosti, koji sačinjavaju vašu prvu stvarnost. Te osobe sa kojima živite i koje pripadaju vašoj prvoj realnosti i dalje su tu i mogu da utiču na održavanje vaše druge stvarnosti i njeno ostvarenje. Kako vi istrajavate u svojoj novoj stvarnosti, stvarnosti uspešne osobe koja se probija ka višim standardima života, tako će osobe iz prve realnosti polako nestajati iz vašeg života. Možete ih opet videti, ali one neće više imati isti uticaj na vas kao ranije kada ste i sami pripadali istoj stvarnosti sa njima. Mentalna i emocionalna nezavisnost od određenih uticaja jesu odlike odvajanja od realnosti koja stvara te uticaje. Često je potrebno da se fizički udaljimo od osoba koje pripadaju stvarnosti koju želimo da napustimo, jer njihov ometajući uticaj može biti previše jak. Ipak naša snaga se ogleda u tome da sebe menjamo uprkos iskušenjima okoline. Ako bismo stalno bežali od svega što nas ometa, ne bismo daleko stigli u svome razvoju. U odolevanju iskušenjima okoline može nam najviše pomoći upravo razumevanje različitih stvarnosti koje se međusobno prožimaju. Jačanje naše mentalne i emocionalne nezavisnosti jeste upravo način na koji možemo da menjamo svoje realnosti. Tu nezavisnost ne možemo jačati bežanjem od određene realnosti, bežanjem upravo potvrđujemo njenu moć nad nama, već samo njenim razumevanjem kroz iskustvo. Razumevanje je oduvek bilo jedini put nadilaženja svega što nas ograničava.

Na isti način kao što u kvantnom polju već postoje sve mogućnosti za oblikovanje bilo kog objekta, tako isto **već postoje sve moguće životne stvarnosti** i one bezvremeno već postoje kao mogućnosti. Samo od naše svesti zavisi koju ćemo odabrati i kako ćemo prelaziti iz jedne u drugu.

Kada primenjujemo zakon privlačenja mi ne stvaramo novu realnost već samo svesno biramo već postojeću drugu realnost i po istom principu tetragramatona je ostvarujemo, tj aktuelizujemo. Najpre formiramo ideju o njoj, zatim ulažemo svu svoju energiju u njeno ostvarenje, vizualizujemo željenu situaciju i određenu stvarnost kao da je već tu, sve dok ona ne postane naša fizička stvarnost. Mi ne stvaramo drugu stvarnost, ona već postoji, sve je već stvoreno i postoji ali u paralelnim realnostima, mi je samo biramo i prelazimo u nju. Mi je zapravo samo aktuelizujemo svojom svešću, prevodimo je iz potencijalnog ili implicitnog stanja u aktuelno ili eksplicitno stanje.

Fine male promene i prelasci iz jedne stvarnosti u drugu stalno se dešavaju u malom obliku u nama samima, prilikom izmene stanja svesti u nama, promeni našeg raspoloženja. Tada ih ne vidimo kao promene jedne stvarnosti u neku drugu, najčešće su te promene i slabe tako da zadržavamo kontinuitet jedne stvarnosti iako sa nekim manjim oscilacijama. Može se reći da u nama postoji više Ja i da svako predstavlja jednu stvarnost. Međutim, ponekad se događaju jače promene koje menjaju našu ličnost trajno. Događaju se i negativne promene kada se naša Ja podele tako da jed-

no ne zna za ostala. To se događa zato što je priroda stvarnosti višedimenzionalna i sve se stvarnosti događaju simultano i paralelno kao mogućnosti. Takva priroda stvarnosti je ponekad jača od naše svesti da održi kontinuitet jedne stvarnosti.

Ono što je najvažnije u svemu ovome jeste da postoji svest koja nadilazi i objedinjuje sve stvarnosti, kao prostor koji omogućava svemu da postoji. Ta svest je naša suštinska svest, svest naše duše. Ona je iznad svih stvarnosti i svih promena. Činjenica da možemo biti svesni svih stvarnosti i njihovih promena i ovde govoriti o tome, dokaz je da posedujemo svest koja je iznad svih stvarnosti. Samo ako smo iznad nečega onda toga možemo biti objektivno svesni. Suština svesti i jeste u toj moći nadilaženja svega.

Svest je u osnovi celokupne egzistencije i uvek je dostupna. Ona to može da bude samo zato što je egzistencija trenutna i nesupstancijalna i što postoji u paralelnim stvarnostima. Da svest mora da putuje kroz vreme i prostor mnogo bi joj vremena i energije trebalo, i tada ne bi postojala trenutna svesna komunikacija u celoj egzistenciji. A ona postoji i to je dokazano.

Naš primarni zadatak jeste da ustanovimo svoju suštinsku svest i da nju koristimo u delovanju, u nadilaženju svake stvarnosti, da nadiđemo svest koja je identifikovana i uslovljena nekom određenom stvarnošću. Samo sa takvom slobodnom i objektivnom svešću možemo menjati naše stvarnosti.

Jedini način da se neka stvarnost održi jeste da se svest identifikuje sa njom. Jednom kada otkrijemo da smo mi ta primarna svest, prestaćemo biti robovi bilo koje stvarnosti.

Setimo se samo da je svest u osnovi celokupne egzistencije, da apsolutno ništa ne može da postoji bez nje i njene namere. Sve što je potrebno da bismo kreirali svoje stvarnosti jeste da prihvatimo prirodne činjenice. Zašto je to tako teško?

5. ČOVEKOVO BIĆE JE MULTIDIMENZIONALNO ZATO ŠTO JE ODRAZ MULTIDIMENZIONOG UNIVERZUMA

Teško prihvatamo sve činjenice prirode zato što ne koristimo sav naš potencijal, svu svoju energiju na svim dimenzijama našega bića, u svim dimenzijama samoga postojanja.

Naime, moramo ovde reći i to da paralelne stvarnosti nisu samo promene u načinu našeg života i našem raspoloženju, kao mogućnosti koje koristimo ili ne. ***Paralelne stvarnosti postoje konkretno, kao posebni univerzumi.*** Međutim, ne možemo da prelazimo iz jedne u drugu po svojoj volji dok smo u ovom telu i sa ovim umom. Nemamo dovoljno energije i prisustva svesti da bismo to mogli da izvedemo. (Postoje metode duhovnog razvoja sa kojima se to postiže, ali one ovde nisu tema.) Prelazak između paralelnih univerzuma ne bi bio ni praktičan za život kakav nam je poznat. Kada bi bio lak taj prelazak, zavladao bi potpuni kaos. Svest ne bi imala svoj kontinuitet u našem telu. Zapravo, taj potpuni prelazak iz jedne realnosti u drugu prirodno nam se događa kroz ono što je poznato kao smrt i novo rođenje. Ali poenta čovekovog razvoja je u tome da svesno doživi i voljno sprovede ovde i sada ono što se prirodno spontano događa, ono što stvarnost jeste.

Naše promene raspoloženja, smena naših Ja, različita stanja svesti i promene stvarnosti u kojima živimo jesu samo blagi i daleki odrazi mnoštva paralelnih univerzuma.

Zato što postoje paralelni univerzumi i mi možemo da imamo paralelne misli, osećanja, i mogućnosti promene među njima.

Univerzum je hologram, sve se ogleda u svemu.

Mi sami smo multidimenziona bića upravo zato što smo odraz multidimenzionog univerzuma.

Naša sposobnost da promenimo naše misli i da u mislima kreiramo druge ideje i predstave koje će da se ostvare u novoj životnoj situaciji, jeste samo daleki i blagi odraz stvarnosti multidimenzionog univerzuma čije sve moguće realnosti postoje paralelno. Mi u ovom telu imamo samo toliko energije i svesti da možemo da radimo samo sa mislima, sa osećanjima i voljom, kao i sa telom, i da na taj način u mikrokosmosu naših života menjamo situacije i događaje pod svim ograničenjima vremena i prostora.

Pogledajmo onda kao to (možemo da) radimo.

6. PARADIGME I UBEĐENJA OBLIKUJU NAŠE STVARNOSTI

Ako je u osnovi postojanja potpuno jedinstvo, gde je tu mesto zakonu privlačenja, šta uopšte privlačimo ako postojimo u holografskom univerzumu, ako smo mikrokosmos?

Ako težimo da privučemo nešto što želimo i da tako nadiđemo nešto što ne želimo, mi zapravo samo uklanjamo pogrešne paradigme sa kojima smo sami sebe ograničavali na nepovoljan način. Kao onaj baštovan sa početka koji navodnjava svoje leje. U toj težnji ne bavimo se čak ni spoljnim svetom, mi samo sebe menjamo i pri tome osveščavamo. Pod prividom promene spoljašnje situacije mi zapravo menjamo sami sebe, sebe usavršavamo u celom tom procesu. Ono što želimo da privučemo, neki bolji život, već postoji kao moguća paralelna realnost, nije potrebno da ga dovlačimo i stvaramo spolja kao nešto novo, samo treba da se oslobodimo sadašnje realnosti u koju smo sami sebe zatvorili svojim mislima, predstavama i ubeđenjima.

Način na koji svest kreira neku stvarnost i daje joj snagu opstanka jeste da se identifikuje sa njenim obrascima. Ta identifikacija se u nama događa u obliku naših ubeđenja, onih bazičnih, koja su dublja od svakodnevnog svesnosti uma koji koristimo, koja izbijaju samo u izmenjenim stanjima svesti. Zapravo, da svest nema tu moć identifikacije sama egzistencija bi se raspršila u difuzno i bezlično jedinstvo, svet kakav znamo ne bi postojao. Stoga to nije nešto loše, apsolutno ništa nije loše, samo treba razumeti širi kontekst i smisao.

Sámo naše rođenje na ovom svetu je jedna naša paradigma, jedno naše ubeđenje i obrazac svesti naše duše koji smo uzeli pre rođenja. I sve ostalo što smo doživljavali u životu jesu obrasci svesti i razne paradigme, ali ne samo u nama već i u drugima. Nismo sami na ovom svetu, postoji kolektivni učinak i princip neodređenosti. To je neophodno da bi igra bila prava, a ne samo gluma.

Prema tetragramatonu proces svakog ostvarenja se kreće od najfinijeg ka najgrubljem, od elementa vazduha ili sveta ideja, do zemlje ili materijalnog ostvarenja. Svet ideja je izvor naših misli. Na tom najvišem i najfinijem planu nalaze se osnovni obrasci svakog postojanja, svake naše životne stvarnosti. Zato da bismo menjali našu životnu stvarnost moramo krenuti od tog najfinijeg nivoa, od samog izvora. Nemoguće je menjati stvarnost sa nižeg nivoa, ako u tom najvišem ostaje stari ili neki drugi obrazac.

Izvor misli je najbliži izvoru svega, samom kvantnom polju, *akaši* ili etru, koje sadrži sve mogućnosti postojanja i odakle dolazi sva energija za postojanje. Zato mentalni obrasci imaju najveću moć stvaranja i od njihovog oblika zavisi sve ostalo ostvarenje na nižim planovima.

Da bismo dobili savršeno tačan i objektivan uvid u proces svakog ostvarenja, i da bismo dobili svu potrebnu energiju za svako ostvarenje, uvek se moramo osloniti na sam izvor svih procesa, na izvor misli, samog uma. Taj izvor doživljavamo kao čistu svest o sebi, kao svest o čistom postojanju, i kao blaženstvo. Možemo da ga zamislimo kao središte kruga. Krug ima samo jednu tačku za svoje središte, sve druge tačke manje ili više odstupaju od idealnog središta. Ako je naše biće i naš život krug, sve druge tačke osim našeg središta malo osciliraju i podložne su promeni stanja. Samo je središte nepokretno i nezavisno od svih promena, i samo je ono jednako udaljeno od svake druge tačke kruga, našeg postojanja, i zato je uvek dostupno. To središte je zapravo holografski model celog kruga. Ako je naša svest na rubu tog kruga našeg postojanja, okrenuta spolja, onda se ona kreće u identifikaciji sa stalnim promenama stanja, kao kod okretanja točka, nekad je na vrhu a nekad na dnu, nekad uzvišena a nekad ponižena, uspešna i neuspešna. Samo kada je utvrđena u središtu celokupnog postojanja onda je nepokretna i uvek jednako dostupna, samo odatle je moguć objektivan uvid u sve što jeste.

Osloboditi se starih paradigmi i ubeđenja znači dovesti sebe u središte svoga bića, samog postojanja, i odatle automatski dobiti objektivan i tačan uvid u stvarnost i u mogućnost svakog ostvarenja. Samo iz našeg središta je moguć tačan uvid, on se odatle događa automatski jer naše središte je podjednako udaljeno od svake tačke postojanja, što prema holografskom modelu znači da sadrži svaku tačku tj. mogućnost postojanja. Iz svake druge periferne tačke naš uvid je uslovljen i nepotpun, zavisi od informacija koje imamo a koje su uvek ograničene, i od našeg učenja. Naše središte već sadrži svo znanje jer sadrži celu kružnicu postojanja.

Kada zaista razumemo da sve zavisi od paradigmi i ubeđenja, od izvornog mentalnog obrasca, onda će nam samo to razumevanje pomoći da se oslobodimo svake pogrešne paradigme. Ne postoji drugi način menjanja paradigmi i ubeđenja do razumevanja njihove prirode.

7. RAD SA MISLIMA

Misli u našem poretku pripadaju elementu vazduha. Element vazduha je odmah ispod etra. Rekli smo da eter odgovara univerzalnom kvantnom polju, a da se u njemu nalaze skrivene sve mogućnosti postojanja, sve dimenzije i realnosti. Ovo znači da su misli informaciono polje koje je najbliže kvantnom polju svih mogućnosti. Recimo tako, kao da misli izvire iz kvantnog polja, etra.

Šta se tu zapravo događa?

Šta misli uopšte rade?

Jednostavno, kada se iz univerzalnog kvantnog polja svih mogućnosti, uobličići jedna frekvencija (a one se stalno uobličavaju na sve moguće načine, ništa drugo i ne rade) ona postaje informacija. Postaje ideja ili misao.

Ideja postaje ideja onda kada se svesno prepozna po svom sadržaju i smislu, a tada se njena suština otkriva kao energija i tako postaje volja, element vatre. Tako misli postaju namere za dalje oblikovanje i delanje. Da bi postale konkretne moraju da se spuste u postojaniji oblik, u neku sliku koja odražava zamisao ili ideju. Kada se informacija ili misao udruži sa energijom onda dobijamo osećanja. To je element vode, koji predstavlja astralni svet ili svet imaginacije, to je svet u kome se odvijaju naši snovi, u koji mi odlazimo kada doživljavamo astralnu projekciju, ali to je takođe svet koji našim mislima po prvi put daje konkretan vidljivi oblik, sliku prema kojoj će se misao ostvariti na fizičkom planu, u elementu zemlje, u našoj fizičkoj realnosti – kao naša fizička realnost.

Stoga, ceo ovaj proces počinje od samih vibracija kvantnog polja (eter), od energije koja postaje informacija, koja se svesno prepoznaje kao energija i tako postaje ideja ili misao (vazduh). Udružena sa energijom, tj. prepoznata kao energija, misao postaje volja ili namera (vatra). Kada se informacija udruži sa energijom postaje namera, a namera je uvek nabijena osećanjima. Takva može da postane samo ako je uobličena u određeni oblik i sadržaj (voda) obojen najdubljim osećanjima.

Misli su stoga najizvornije informacije sa kojima se manifestuje kretanje energije kvantnog polja koje oblikuje fizičku realnost. Mislima izaberemo jednu realnost koja će dalje da se ostvari. Sve već postoji u univerzalnom kvantnom polju svih mogućnosti. Čovekov um je samo okidač koji aktivira određenu realnost.

Zato misli imaju najveću kreativnu moć. S njima sve počinje.

Ali to je samo opis idealnog stanja. Problem je što naše misli nisu uvek svesne i čiste, ono što jesu, ne razumemo njihovu prirodu i zato su pomeša-

ne sa astralnim sadržajima naše podsvesti (voda) i osnovne volje ili namere (vatra), koja nadilazi naš budni um koji koristimo dok smo na javi u fizičkom telu (zemlja). Sve nam je to pomešano i ta zbrka sačinjava naš svakodnevni život. Misli utiču na telo, telo utiče na misli, volja na misli i telo, misli na volju a osećanja i emocije sve to vezuju u psihotičnu realnost savremenog života.

Spontano, ili da kažemo, nesvesno mešanje svih tih uticaja i nivoa jeste osnovni razlog zašto nismo gospodari svojih misli, svoje energije i volje, osećanja, kao ni celog bića. A kada nismo gospodari svoga bića, onda nismo ni gospodari svoga života i okruženja. Jer naše biće i životno okruženje su jedno isto u ovom holografskom univerzumu.

Prvi korak u njihovom osveščavanju jeste njihovo razlikovanje, razlučivanje svih nivoa i dimenzija u kojima se informacije univerzalnog kvantnog polja manifestuju, kroz sva četiri elementa. Drugim rečima, u celom našem biću.

Dakle, rad sa mislima svodi se na razumevanje šta one jesu. One su ideje i sadržaji, ono što ukazuje na smisao. Stoga se i rad sa mislima svodi samo na njihovo razumevanje, razumevanje smisla samih misli kao ideja i odakle one potiču. Razumevanje misli moguće je samo kroz razumevanje svesti koja ih je svesna, jačanjem samosvesti. Koliko smo svesni sebe, toliko možemo objektivno da budemo svesni svojih misli. Naša samosvest je uvek šira od svih sadržaja misli. To je suština razumevanja misli: dolaženje do samosvesti u kojoj su i same misli objekti kao i sve drugo u prirodi, i to najfiniji objekti; misli su zbivanje prirode na najfinijem, informativnom nivou.

Misli su priroda u obliku informacija. Sve što vidimo spolja kao oblik prirode, jeste istovremeno informacija u našem umu, misao. Mi smo tetragramaton, mi svojim multidimenzionim bićem omogućavamo da se u nama spajaju oblik i sadržaj, zbivanje i smisao, spoljnje i unutarnje. To spajanje je moguće samo zato što ih mi istovremeno i razdvajamo.

Mislama priroda samu sebe identifikuje i ustanovljava kroz nas. Stoga nijedna misao nije naša. Mi smo samo pogodno mesto u kome se misaone informacije o samoj egzistenciji sažimaju, ukrštaju i dolaze do smisla o sebi. Mi smo svest koja svedoči mislima, koja razume njihov smisao i zato možemo da menjamo i usmeravamo njihovo značenje i ostvarenje.

Mi možemo da imamo svest o mislima, da ih budemo objektivno svesni, samo zato što naša svest omogućava samo ono kvantno polje iz kojeg izvire sve informacije tj. misaone vibracije. To polje je identifikovano kao eter, a u istočnjačkoj ezoteriji ono se naziva *akaša*. Ta reč takođe označava i prostor. Kao što prostor omogućava sve ostalo što postoji na bilo koji način, od najfinijeg do najgrubljeg, tako i svest može da bude svesna apsolutno svega, od najfinijeg do najgrubljeg. Dakle, izvorna svest je podobna prostoru koji omogućava sve ostalo. A taj prostor, eter, ta *akaša*, to kvantno polje svih

mogućnosti nije neki apstraktni mikrokosmos – to je upravo ovaj prostor u kome postojimo ovde i sada, kosmički prostor u kome se krećemo sa celom Zemljom. Taj apsolutni prostor se sažeo u naše ljudsko biće da bi kroz proces tetragramatona, ili svih svojih dimenzija izrazio i u svim svojim mogućnostima osvestio sebe samoga.

Još nešto treba znati o mislima: one su identične sa načinom na koji komunicira cela egzistencija. Cela egzistencija je povezana u veliko informativno polje, sve trenutno komunicira sa svime. Otkriveno je da naši geni međusobno komuniciraju, trenutno, nezavisno od vremena i prostora, i da pri tome koriste iste lingvističke zakonitosti na kojima se zasniva i naš svakodnevni jezik i govor. Uostalom, i logično je da se naš jezik zasniva na istim zakonitostima na kojima komunicira cela priroda.

Ovo nam objašnjava zašto i kako deluju misli, mentalni obrasci, molitve, kletve, same reči. Mislima i rečima možemo da se isceljujemo, da menjamo stanje svoga tela, misli i reči utiču na naše gene jer i geni komuniciraju na isti način. Takođe možemo da menjamo i svoju okolinu. Stoga misaoni obrasci nisu ni malo naivna stvar. Oni su upravo najmoćnija stvar u fizičkom kosmosu. Misli su najfinija modifikacija kvantne energije u ovom pojavnom kosmosu, energije koja omogućava sam pojavni kosmos. Od njih sve počinje. („U početku beše reč“, Jovan, 1.1) Kada naučimo da ih svesno i kreativno koristimo, onda smo naučili kako da kreiramo pojave.

Da još više pojednostavimo rad sa mislima: on se svodi na osvešćenje načina na koji razmišljamo i šta zamišljamo. To će odrediti sve ostalo u našem životu.

Zato počnimo to da radimo svesno. Ovde se radi o kulturi mišljenja. Samo zato što se misli trenutno smenjuju zavarava nas da je to bezazleno i da možemo da mislimo šta nam padne napamet bez posledica. Misli su beznačajne samo ako ostanu u svom elementu, vazduhu, kao ideje, ako se ne povežu sa ostalim elementima, voljom, imaginacijom i fizičkim delovanjem. Sloboda trenutačnosti misli omogućava osmišljavanje svega i svačega sa svih strana i u svim mogućnostima, ali takođe suština cele egzistencije je trenutno, talasno zbivanje i stoga su naše misli u istoj ravni sa suštinom egzistencije. Zato moramo da steknemo odgovornost za svoje misli. U sticanju te odgovornosti je suština ovog rada sa mislima.

Sve nepovoljne sadržaje u svojim životima stvorili smo na taj isti način svojim mislima, ali nesvesno.

Sve povoljne stvari u našim životima stvaramo svesno.

Svest je jedina razlika između dobra i zla u ljudskom postojanju.

Naš rad sa mislima u primeni zakona privlačenja sastoji se u tome da najpre moramo pažljivo da osmislimo najtačniju definiciju realnosti koju želimo da kreiramo. Ona će biti u sadašnjem vremenu kao da je već tu. Svakodnevno i što češće treba da se isključimo od okoline i svojih aktivnosti, i

da se mentalno uživimo u njeno ponavljanje najmanje nekoliko minuta. Videćemo u sledećim poglavljima da to treba da bude obuhvaćeno emocijama i imaginacijom.

7.1. Misli i vreme

Postoji još jedan važan detalj sa mislima koji se mora dobro razumeti: vreme. U samom kvantnom polju nema vremena zato što u njemu sve već jeste i ništa ne treba da postane. Kada iz njega nastane jedna vibracija, misao, ona mora da postoji izdvojena, jer je jedinstvena. Tako za nju postoji iluzija linearnog vremena, sve dok mislimo za nas postoji nešto što je pre (nastanka te misli), a nešto kasnije, za svakog svesnog subjekta nešto je bliže, a nešto dalje. Takva je priroda trodimenzionalnog sveta u kome živimo. Ali u osnovi svega sve već jeste i stoga ništa ne postaje kao novo, što znači da nema vremena. To znači da je temeljna stvarnost koja sve omogućava uvek bezvremeno ovde i sada, u njoj ne postoji ni prošlost ni budućnost.

Ovo nas dovodi do osnovnog pravila zakona privlačenja: da bismo delovali sa nivoa temeljne stvarnosti koja sve omogućava, kada mislima kreiramo određenu realnost, moramo da je kreiramo nezavisno od vremena i prostora, a to znači nikada u zavisnosti od (neželjene) prošlosti i nikada u (željenoj) budućnosti, već uvek u sadašnjosti, kao da je već ostvarena.

Praktično to znači da kada mentalno definišemo željenu realnost, u najkraćem i najjasnijem obliku, kao formulu, ona mora biti izražena u sadašnjem vremenu, kao opis sadašnje stvarnosti – iako je još uvek aktuelna ona stara stvarnost. U tome i jeste suština ovog rada: da se za kratko nadiđe sadašnja realnost i u mislima kreira željeno stanje kao da je već tu.

Mi ne stvaramo novu realnost, samo menjamo jednu realnost u drugu. Pri tome je osnovni problem kako izaći iz jedne i ući u drugu. Sve dok se držimo prve ne možemo ući u drugu. Najsuptilniji oblik držanja za neku realnost jeste odbojnost prema njoj. Dokle god smo odbojni prema staroj realnosti nećemo je se osloboditi. Zato nikada ne smemo da kreiramo novu i poželjnu realnost kao reakciju na staru i neželjenu. Odbojnost prema postojećoj realnosti je dokaz da smo još uvek vezani za nju. Odbojnost prema staroj realnosti, i svaka vezanost za nju, jedino može da se prevaziđe razumevanjem da svaku realnost sami kreiramo, povoljne svesno, a nepovoljne nesvesno; razumevanjem trenutne prirode paralelnih realnosti i uloge svesti u svemu tome. Dakle, oslobađamo se stare realnosti i kreiramo novu na isti način: razumevanjem kako nastaje svaka realnost, i razumevanjem uloge svesti u njima.

Osnovni problem je, stoga, kako se osloboditi vezanosti i identifikacije sa postojećom realnošću, a ne kako preći u drugu. Prelazak u drugu se događa automatski kada prestanemo da se identifikujemo sa postojećom. Za posto-

jeću realnost vezuju nas samo mentalni obrasci, stavovi i paradigme – i to samo oni koji ne uključuju višu svest o paralelnim realnostima. Ništa drugo – ali svi znamo koliko je to snažno. Oni jedini kreiraju našu realnost. Oni su i jedina prepreka kako da promenimo svoju realnost. Rad sa mislima se svodi upravo na stvaranju novih mentalnih obrazaca koji odgovaraju novoj realnosti i prelasku u njih, samo privremeno i samo mentalno.

Ali to neće biti i privremeno zavaravanje sa fantazijama: ***željeno stanje i nova realnost tada i jeste tu, ali samo u mislima, samo u elementu vazduha.***

Da bi se to zamišljeno stanje i materijalizovalo, moramo ga iz elementa vazduha, iz sveta ideja i misli spustiti na niže dimenzije, niže elemente, sve do zemlje. Moramo ga povezati sa energijom, emocijama i imaginacijom.

8. RAD SA VOLJOM I ENERGIJOM

Misli su trenutne vibracije u obliku informacije. One se u daljem procesu ostvarenja moraju učvrstiti u određeni trajniji oblik. To je ono što svi doživljavamo kao nameru da nešto sprovedemo u delo, volju, odlučnost da ne odustanemo, da imamo jedan trajan cilj. Ostvarenje svake zamisli ili ideje zavisi od mere ove odlučnosti, od energije koja je uložena u njenom očuvanju od stihije stalne promene. Ako ostane u svom elementu bez povezanosti sa ostalim elementima tetragramatona, ideja ili misao ostaje samo to.

Budući da je misao najfinija vibracija prirode, odmah iznad kvantnog polja, ona je bliska sa samim kvantnim poljem koje postoji u obliku čiste energije. Energija kvantnog polja je statična, nehercijanska, sferna, samodovoljna i potpuna. Da bi se misao dalje razvijala ka materijalizaciji ona mora da se udruži i ispuni sa takvom energijom.

Rečnikom tetragramatona, eter i vazduh moraju da se udruže da bi došli do vatre.

Postoji više metoda da se to postigne, one su deo discipline svih duhovnih redova i škola samorazvoja. To se naziva magnetski centar, to je težište ili cilj ka kome radimo, s kojim su naše misli zaokupljene. Tome pomažu i udruženja ljudi koji misle i žele isto, zajednice koje su posvećene istom cilju. Na toj ideji su nekada zasnivane monaške zajednice ili bratstva. Kada čovek sam radi na nekoj ideji on lako skrene sa puta i to tako da samog sebe ubedi da je i dalje na putu, pa čak i da je ostvario cilj iako nije, ili se vremenom zadovoljava sa nekim drugim i lakšim ciljem, i sve to skretanje on sebi mentalno racionalizuje, opravdava. Da bi se misli održale u jednom usmerenju, ka jednom cilju, sve do ostvarenja, čoveku su potrebni pomoćnici, ili drugi ljudi koji rade na istom cilju pa mogu da koriguju pojedinca kada on skrene sa puta. Ako nema takve zajednice istomišljenika, od pomoći su i određeni rituali. Tome su oduvek služile molitve u određeno vreme. Problem je samo u tome da ti rituali vremenom ne postanu cilj sam za sebe. Molitvu su pomagali i određeni predmeti, verske sadržine, simboli koji su bili oličenje cilja, ili brojanice koje pomažu da se misli usredsrede. Pomaže i ritualna odeća ili neki detalj na odeći. Tako na primer, određene kape, kao što su turbani, stalno vezuju pažnju na sedmu čakru, *sahasraru*, ili na misao o bogu.

Svetovnim ljudima može pomoći bilo koji predmet koji će biti u vezi sa izabranim ciljem, a koji će ih stalno podsećati da se u određeno doba dana, što češće, potpuno izdvoje od okoline i trenutnog rada, i da se posvete unu-

tarnjoj viziji i mentalnoj formuli koja će biti definicija izabranog željenog stanja ili cilja. Tu formulu treba mentalno ponavljati najmanje dva minuta.

Time disciplinujemo svoje ponašanje, a naše ponašanje nije ništa drugo do način na koji trošimo svoju energiju. Ako svoju energiju trošimo na ono na šta se ne odnose naši ciljevi, onda nas to neće dovesti do cilja. Tu zakonitost izražavaju stare izreke da ne možemo da sedimo na dve stolice niti da služimo dva gospodara. Nikada nećemo postići ono što želimo ako radimo nešto drugo. Mi postajemo ono u šta ulažemo svoju životnu energiju, a svakom ulaganju energije uvek prethodi mentalni obrazac. (U tetragramatonu je vazduh, mentalni obrazac, iznad vatre, energije.) Bili toga svesni ili ne, uvek je postojao mentalni obrazac, u suptilnim višim sferama, za sve što smo ikada učinili u životu, i za sve što nam se dogodilo u životu. Zato bolje je da taj obrazac kreiramo svesno nego da trpimo posledice njegovog nesvesnog delovanja.

Da bi se energija aktivirala dok ponavljamo formulu mentalnog obrasca koji smo izabrali kao željeni cilj, kao određenu životnu realnost, od pomoći može da bude osvešćenje cele površine svoga tela. Treba da stanemo mirno, možemo i da sedimo, da spojimo dlanove ili samo prste, postanemo svesni cele površine tela, da sa udisanjem vazduha kroz nos zamislimo kako se bela energija iz osnove kičme uzdiže duž leđa sve do potiljka glave i dolazi do temena. Tu se oslobađa tako što zajedno sa izdisanjem se spušta niz celo naše telo kao vodopad i potpuno ga obuhvata kao svetla aura. Zatim sa novim udisajem kreće naviše u novi krug. Ona je ispunjena našim misaonim obrascem koji ponavljamo.

Ali ova energija ne sme da bude bezlična, ona mora biti oličenje našeg cilja, ona se mora osetiti kao strast i oduševljenje koje imamo kada smo u realnosti koju kreiramo, kada uživamo kao da smo u njoj ovde i sada. Samo energija koja je oličenje naše strasti, koju osećamo kada smo u izabranoj realnosti, koja spontano obuhvata i ispunjava celo naše biće, postaje kreativna energija koja menja realnost našeg života.

Na taj način spajamo energiju svoga bića sa svojim mislima. Spajamo eter, vazduh i vatru.

Ni to neće biti tek zavaravanje sa mislima ispunjenim oduševljenjem. Tada će naš cilj kome težimo biti ostvaren, ali samo na nivou vazduha i vatre, na nivou mentalnih obrazaca i energije našeg bića.

9. RAD SA IMAGINACIJOM

Da bismo proces našeg ostvarenja razvili još dalje biće potrebno da ga spustimo još niže, do elementa vode, a to znači da ga još preciznije oblikujemo. To neće biti teško jer smo inače mnogo veći deo života proveli u mašti nego u realnosti, samo mašti treba dati pravi oblik i razumevanje delovanja, tj. svest.

Mentalni obrazac udružen sa energijom i namerom ne može da postoji ako nema neki oblik, makar kratkotrajan. Ti kratkotrajni oblici naših mentalnih obrazaca u koje ulažemo svoju energiju jesu ono što znamo kao imaginacija. Imaginacija je ideja pretvorena u sliku.

Imaginaciju ezoterična nauka svrstava kao izraz astralnog sveta. On je odmah iznad materijalnog sveta i predstavlja energetski fluid koji povezuje sve oblike i sprovodi energiju iz viših u niže sfere. Astral spaja čistu energiju i ideju sa fizičkim oblikom. U njemu se uvežbava ili priprema svako konkretno oblikovanje. To je svet snova u kome odlazimo svaki put kada spavamo i sanjamo. To je svet u koji odlazimo kada izađemo iz tela. Zato što je on blizak fizičkom planu, u njemu vidimo iste ili vrlo slične oblike kao i u fizičkom svetu. Ali tu možemo i da ih menjamo po želji i da kreiramo nove oblike, da uvežbavamo sve mogućnosti. Zato je astral oduvek bio glavna alatka vračevima i čarobnjacima za kreiranje svih uticaja na fizičkom planu. Ono što se svesno stvori u astralu biva nakon ulaganja odgovarajuće energije ostvareno na fizičkom planu.

Zato naš mentalni obrazac koji smo kreirali moramo da oblikujemo u viziju, sliku, imaginacijom da mu damo život kao da je već ostvaren, da željeni cilj ili ostvarenje zamislimo kao da je već tu, kao da smo već u njemu. Tu imaginaciju mora da prati osećanje ushićenja, a ono je u stvari izraz ispunjenosti zamišljenog sa energijom. Tako smo spojili mentalni obrazac (vazduh) energiju (vatru) sa konkretnom slikom (voda) željenog cilja. Kao da je već tu.

Imaginaciju mora da prati odgovarajuća osećajnost jer element vode kome pripada astral, takođe se odnosi na emocije. Zato astralne pojave tako snažno deluju na ljudske emocije, ljudi će u sve da poveruju i vrlo snažno emocionalno da reaguju ako na njih utiče nešto iz astrala. Sa mislima je već lakše, one se mnogo brže menjaju, nastaju i nestaju. Astral deluje snažno na emocije zato jer je to još gušće područje, ispod vazduha i vatre, to je područje na kome deluju udruženi misaoni oblici i energija. Zato su osećanja tako snažna i trajna. Emocija je isto što i misao, samo udružena sa energijom.

Emocija je trajniji i snažniji oblik neke misli. Emocije su misli sa snagom i trajnijim oblikom.

Sve nam je ovo poznato iz naših košmara i tužnih trenutaka, ali ako razumemo ove osnovne principe, šta su zapravo emocije, šta je zapravo imaginacija, onda možemo to da iskoristimo kao najmoćnije oruđe za stvaranje realnosti kakvu želimo. Jer, svaka realnost, i ova u kojoj smo sada, već je tako i stvorena, tim istim procesom. Bolje da ga sprovedemo svesno nego da trpimo njegovo nesvesno delovanje.

Rad sa imaginacijom će nam biti još lakši jer se svodi na svesno sanjarenje. Jednostavno svakoga dana i što češće možemo treba da se potpuno opustimo i isključimo od stvarnosti u kojoj se nalazimo i da zamislimo stvarnost u kojoj želimo da budemo, kao da je već tu. Sa svim mogućim detaljima, i što je posebno važno, sa svim pratećim osećajima ispunjenja i zadovoljstva što je željeno tu i ostvareno. Ako se radi o predmetu, treba da ga gledamo ispred sebe, da ga držimo i osećamo u ruci, ako je u pitanju osoba treba da je vidimo kao da živimo sa njom kako želimo, ako nova okolina ili kuća, onda i njih treba da gledamo sa svim detaljima. Ovde je važna vizuelizacija sa svim detaljima.

I to opet neće biti zalučivanje nekim iluzijama. To željeno stanje jeste ostvareno, ali samo do elementa vode.

Biće potrebna još jedna sitnica da naša želja bude i materijalno ostvarena, materijalizovana u našoj fizičkoj realnosti.

Ta sitnica je za lenčuge loša vest: moraćemo i fizički da odradimo ono što treba da bismo dobili ono što želimo.

10. RAD NA FIZIČKOM PLANU

Osnovni zakon fizičkog sveta je uzročnost. Tu ništa ne nastaje samo iz misli i ideja (vazduha), niti samo iz volje i energije (vatre), niti samo iz naših želja i zamisli (vode), već sabiranjem svih tih prethodnih procesa, u tim višim dimenzijama, pojavljuje se njihov rezultat na fizičkom planu. Da bi proizveli uzročnost koja vlada na fizičkom planu i dobili željeni rezultat moramo da spojimo sve prethodne procese, od mentalnih obrazaca, preko volje i energije od konkretne imaginacije.

Materijalni svet nije tek još jedan od elemenata, on je zbir svih drugih elemenata, zbir etra, vazduha, vatre i vode. Svi ti procesi zajedno se projektuju u ovo što doživljavamo kao fizička realnost. Fizička realnost je nalik na platno na koje se projektuju sve više dimenzije. Fizički svet je ogledalo svesti.

Samo kada spojimo sve prethodne elemente u jednu celinu, kada dosledno mislimo na određeni način i sa određenim mentalnim obrascem, kada u to ulažemo svoju energiju i kada imamo jasnu i konkretnu viziju o tom cilju, onda taj cilj i postižemo.

Zakon tetragramatona inače deluje svuda i na sve načine. Ljudi koji se bave idejama i pisanjem, rade pretežno u elementu vazduha. Ljudi koji pokreću velike promene u društvu i okolini rade pretežno na elementu vatre. Ljudi koji se bave pretežno imaginacijom i slikama, virtuelnom realnošću (slikarstvo, film, muzika, dizajn) i emocijama, rade pretežno sa elementom vode. Ljudi koji najviše rade telom i svoje ciljeve postižu fizičkim radom, pretežno deluju elementom zemlje.

Svi ciljevi ikada postignuti su na taj način: spajanjem svih elemenata tetragramatona u jednu celinu.

Kada mislimo o jednoj stvari, trošimo energiju na nešto drugo, a fantaziramo o nečem trećem, onda nikada ništa ne ostvarujemo.

Svi promašeni i neostvareni ciljevi imaju taj haos u svojoj istoriji.

Ako ste ikada videli neku zaista ostvarenu osobu, bilo na svetovnom bilo na duhovnom planu, onda ste videli da je ta osoba uvek ista, celovita, poseduje svoj jasan i nezavisan um, svoju jasnu i nezavisnu volju i osećanja, kao i svoju jasnu viziju. Ona uvek ima jedno, svoje Ja, ne menja svoju ličnost pod spoljašnjim uticajima i promenama. I uvek deluje prema svojim principima koji su je takvu i izgradili i doveli do ostvarenja.

U suštini svih ostvarenja na ovom svetu jeste upravo takvo ostvarenje u samom čoveku: da bude ono što jeste, jedna ličnost, a ne mnoštvo podeljenih Ja.

Čovek je mikrokosmos, u njemu se sažimaju svi principi i zakoni kosmosa. Zato je suština svih ostvarenja u čoveku, da on bude ono što jeste, autentičan, a ne izvan njega. Sva spoljna ostvarenja jesu samo odraz tog unutarnjeg ostvarenja čovekove autentičnosti.

Da bismo bilo šta promenili i ostvarili spolja, to će zavisi pre svega od našeg unutarnjeg ostvarenja, od naše sposobnosti da osvestimo sve mentalne obrasce (vazduh), da li mi koristimo njih svojom svešću, ili oni koriste nas pod tuđim i spoljnim uticajima, a mi njima robujemo; sve izraze naše volje i ulaganja životne energije (vatra), da li mi koristimo njih svojom svešću, ili oni koriste nas a mi njima robujemo; sve emocije, želje i fantazije (voda), da li mi koristimo njih svojom svešću, ili oni koriste nas a mi njima robujemo.

Videli smo šta sve moramo da uradimo na planu misli, energije i imaginacije da bismo bilo šta ostvarili. Taj rad je upravo rad na sebi. Tokom tog rada mi radimo na sebi, upoznajemo i menjamo sebe. Tako sebe osveščavamo i uzdižemo. Stoga su svi spoljašnji ciljevi samo indirektna sredstva koja nas navode da radimo na sebi, da sebe usavršavamo. Jer, šta će nam bilo šta spolja ako sebe nemamo.

Ipak, život čovekov na ovom svetu sastoji se od mnogih detalja. Za razliku od biljaka i životinja koje imaju samo život, samo postojanje, čovek ima i životnu dramu, *karmu*, događaje u kojima učestvuje a koji ga uče i osveščavaju o smislu svega što postoji. Zato čovek sebe spoznaje tako što mora da stvara sve što može spolja da stvori, pored svega što je potrebno i mnogo toga nepotrebnog. Čovekova samospoznaja se odvija kroz rad i stvaranje na ovom svetu, kroz iskušavanje svega što može da se iskusi. Apsolutno svega, bez granica. Otuda princip tetragramatona kroz čoveka najviše dolazi do izražaja, čovek je božija ruka koja nastavlja delo stvaranja posle stvaranja same prirode, stvaranje se kroz čoveka nastavlja u obliku svih sadržaja života i životne drame. Takva iskustva u čoveku kristališu najvišu svest o celom postojanju, o smislu postojanja sa svim detaljima, o dobroti, lepoti, ispravnom i pogrešnom. Ukratko, pre čoveka stvorena je sama priroda, kao samo postojanje; čovek, kao svesni subjekt, iskušava sve mogućnosti postojanja radi kristalisanja svesti o smislu postojanja.

Otuda naše biće, kao princip četvorostrukog procesa stvaranja, tetragramatona, možemo i moramo da koristimo i za svetovne ciljeve, ne samo za samospoznaju. Zapravo, sama priroda tetragramatona ukazuje nam da to nije različito. U holografskoj celini univerzuma ne postoje nikakve granice, pa ni one između naše unutrašnjosti i spoljašnjeg sveta. Kada je u pitanju čovekov razvoj, unutarnje i spoljne je komplementarno.

Ovo praktično znači da nećemo moći da ostvarimo nijedan svetovni cilj ako ga nismo dostojni. To takođe znači da mi ostvarujemo i one ciljeve koji su nedostojni ako smo i mi takvi. I jesmo većinom takvi jer iskušavamo

apsolutno sve. Tetragramaton, kao i cela priroda, deluje kao ogledalo prema našoj svesti: daje nam uvek ono što jesmo, uvek odražava i potvrđuje i materijalizuje ono što privlačimo našim bićem i delima.

Zakon uzročnosti deluje u celoj prirodi, na svim dimenzijama. Problem je što mi vidimo samo fizički plan i ne vidimo one delove uzročnosti koji se protežu na više dimenzije (voda, vatra, vazduh, etar). Vidimo samo deliće od celog procesa koji nam izgledaju nepovezano, pa čak i od tih delića stvaramo neku „nauku“ i „zakone“. Zato nam mnoge stvari, pojave i događaji izgledaju kao da su nelogični, neprirodni, ili nepravedni, loši ili zli. To je samo zato što ne vidimo ceo proces uzročnosti koji se proteže kroz sve dimenzije, koje mi čulima i fizičkim umom (egom) ne možemo da vidimo, koji se često proteže i kroz više naših života ili inkarnacija. Stoga je veoma važno, kada je u pitanju ostvarenje neke naše namere, imati u vidu da se naše biće proteže na sve dimenzije a ne samo na fizičko telo, i da se samo naše postojanje proteže kroz više života, a ne samo na ovaj koga smo trenutno svesni. To je glavni razlog zašto ovde ne možemo da ostvarimo sve što želimo ma koliko se trudili. Jednostavno neke stvari se odnose na proces uzročnosti koji se proteže na više dimenzije i na više života.

Na koji način bivamo dostojni svojih ciljeva?

Pre svega razumevanjem celog procesa njihovog nastanka kroz četvorostruki princip tetragramatona koji smo ovde opisali. To je princip po kome sve postoji, kao i mi sami, naš um, volja i osećanja. Tako nastaje sve spolja. Tako nastaje i sve u nama. Kada uskladimo sebe sa spoljašnjim procesima nastanka svega, onda i možemo da učestvujemo u tom procesu, da sami kreiramo stvaranje događaja.

Naš rad na materijalnom planu se pre svega sastoji u tom razumevanju celog procesa, prvo u sebi i kroz sebe. Ako njega osvestimo i odradimo kako treba, onda ostvarenje cilja na fizičkom planu sledi odmah ili vrlo brzo, onoliko koliko je objektivno potrebno da se događaji u fizičkim uslovima odigraju.

Naše učestvovanje i rad na fizičkom planu se zasniva na zakonitostima samog fizičkog plana, a to su inercija i fizička uzročnost, linearno vreme. Kao što smo prethodno na višim planovima radili i oblikovali željeni cilj i ostvarenje, putem misli, energije i imaginacije, tako moramo da poradimo i na fizičkom planu u skladu sa fizičkim planom. Moramo da odradimo šta treba da bi nam željeni rezultat došao, ako smo ga već tražili na višim planovima. Pri tom moramo da imamo u vidu prirodu zbivanja svakog plana, posebno prirodu vremena. Na višim planovima misli i imaginacija mogu brzo da se formiraju i menjaju, dok se stvari na fizičkom planu dešavaju mnogo sporije. Zato ne treba projektovati način rada jednog plana na drugi. Svaki ima svoju prirodu.

Na fizičkom planu je glavni zadatak umeće prihvatanja. U suštini umeće prihvatanja je razumevanje rada na fizičkom planu. Postoji suptilna obmana u samom pojmu zakona privlačenja, koji nas navodi na ideju da mi nešto privlačimo kao magnet, da ono samo dođe do nas. To je moguće na višim planovima, u svetu ideja i imaginacije. Čak i energiju možemo privući ka sebi i odaslati od sebe. Ali na fizičkom planu malo toga možemo privući kao magnet, da ono samo dođe do nas. Ovde mi sami moramo doći do većine stvari. To je otežano time što se ovde na fizičkom planu već nalaze sve one stvari koje smo već oformili ranije kao prepreke da dođemo do željene stvari ili situacije. Kao što smo rekli, fizički plan je tlo na kome se projektuju svi viši planovi i u velikoj meri je inertno. Zato to tlo nije čisto, nije *tabula rasa*, na njemu se već nalazi sve ono što smo svojim umom voljom i osećanjima ranije stvorili, a što sada želimo da menjamo. I ne samo mi, već i ono što su stvorili i svi drugi svesni subjekti koji učestvuju u događanjima ovog sveta. Dakle, put nam je ovde otežan i sa onim što je odranije stvoreno. Ipak on se mnogo brže i lakše čisti i oslobađa starih prepreka ako smo ispravno radili na novoj viziji u višim planovima.

Zato je prihvatanje najteži deo posla. Mnogo lakši posao je bio sprovesti privlačenje na višim planovima, mentalnom i emocionalnom. On deluje odmah. Često kod nekih stvari koje ne zahtevaju velike fizičke uslove i resurse, kao što su međuljudski odnosi, rezultati se odmah manifestuju. Ako privlačimo stvari koje zahtevaju mnoge fizičke uslove, kao što je materijalno bogatstvo na primer, biće potrebno da se slože mnogi uslovi na materijalnom planu. Novac ne pada s neba. Postoje načini na koje se do novca dolazi, i mi moramo te načine da odradimo inače nam novac neće doći. Ali to neće biti isti rad kao bez primene zakona privlačenja; ako smo prethodno radili sa privlačenjem novca na višim planovima, stvaranjem mentalnih obrazaca potrebnih za to, ulaganja energije i imaginacije, onda će nam put do novca biti mnogo lakši i brži, vrata će nam se sama otvarati, bar neće više biti zaključana. Imaćemo podršku viših dimenzija jer smo već radili na njima, oblikovali smo ih tako da nam daju podršku. Ovde treba samo da sledimo i prihvatimo.

Ako je do našeg cilja potrebno odgovarajuće obrazovanje, onda moramo da ga steknemo; ako želimo određeni posao, onda moramo da steknemo uslove za njega i da odemo tamo gde se on obavlja. Ako želimo određenu vrstu ljudi za svoje društvo, onda moramo otići tamo gde se takvi ljudi uglavnom nalaze i gde pripadaju. Tako ćemo mnogo lakše doći do njih ako ne čekamo da nam oni sami zakucaju na vrata. Mada se i to događa kada dobro obavimo svoj deo posla na višim planovima. Ako želimo ozdravljenje onda moramo da prestanemo da se ponašamo onako kako smo došli do bolesti, moramo da očistimo svoj organizam od toksina, jer svaka bolest

nastaje usled zatrovanja ili toksifikacije, i svako ozdravljenje dolazi pre svega od detoskifikacije ili čišćenja organizma od zatrovanja.

Veoma je važno izabrati ostvarive ciljeve, ne težiti odmah krajnjem i teško ostvarivom, već put do njega podeliti u više manjih i lakše ostvarivih ciljeva. Čak i vežbati u početku sa manjim ciljevima. Njihovo ostvarivanje će nam dati samopouzdanje za kretanje ka većim ciljevima.

Iz razloga što na ostvarenje deluju pre svega viši planovi, naše mentalne paradigme i obrasci, naše emocionalno uživanje i to ono suštinsko, veoma je važno razlikovati cilj od sredstva u primeni procesa privlačenja. Najbolji primer je novac. Novac je samo sredstvo, nikada ne sme biti cilj sam za sebe u zakonu privlačenja. Uvek nam cilj mora biti ono zadovoljstvo i ostvarenje za koje ćemo utrošiti novac, to moramo da vizualizujemo i privlačimo, a novac će automatski doći kao sredstvo da se do tog ostvarenja dođe. Ako nam je sam novac cilj, onda nam se može dogoditi da ga tako i dobijemo, da ga imamo a nemamo ono zadovoljstvo kao cilj zbog kojeg ga trošimo. Razlikovanje cilja od sredstva takođe podrazumeva da ne smemo ići ka cilju ako za motiv imamo bežanje od nečega. Ako stalno na umu imamo iskustvo siromaštva a težimo ka bogatstvu, na našim višim i suptilnijim planovima, emocijama i mentalnim obrascima koji sve stvaraju, stajće ideja siromaštva, čak će biti i naglašena, i ona će biti primarna snaga u zakonu privlačenja. Tako ćemo i dalje imati siromaštvo kao iskustvo. Priroda je ogledalo za našu svest. Ona nam daje ono što mentalno i emocionalno imamo u svom najdubljem nivou, ne ono što želimo svojim površnim umom. Ako nečemu težimo zato što smo u sukobu sa nečim, samo da bismo nešto izbegli, onda ćemo privući još tog sukoba, a ne ono što želimo. Priroda je ogledalo, daje nam ono što imamo u sebi na najdubljem nivou, ona nas vidi cele kavi smo, do suštine, i to nam odražava u životnoj realnosti, ne mari mnogo za naš površni um i želje.

Iako moramo da sledimo zakone fizičkog sveta da bismo prihvatili ono što smo privlačili na višim planovima, iako ne smemo da projektujemo zakonitosti viših planova na fizički svet, isto tako ne smemo na te više planove da projektujemo uzročnost koja deluje samo na fizičkom planu. Kao što smo rekli, uzročnost se proteže na sve dimenzije prirode i nije svuda ista, za nju su u celini vreme i prostor relativne kategorije. Pri stvaranju uzroka na višim planovima, kreirajući mentalne obrasce, volju i imaginaciju, ne smemo da se pridržavamo uzročnosti koja vlada samo na materijalnom planu. To znači da ne smemo na višim planovima prvo da tražimo sredstva za ostvarenje nekog cilja da bi zatim dobili željeni cilj. Na primer, prvo novac i sve materijalne uslove za dobar brak i decu, pa tek nakon toga da radimo na braku i deci. Moramo na višim planovima direktno da težimo glavnom cilju, bračnoj sreći, a on će sam po sebi da povuče sva neophodna sredstva da se ostvari, sav potreban novac i materijalne uslove.

Kada nešto privlačimo, onda zajedno sa tim ide i sve što je potrebno da se ostvari.

Biti dostojan onoga što tražimo takođe praktično znači biti u što većoj meri prilagođen tom stanju ili okruženju kome težimo, iako još nije tu, makar privremeno. To znači da idemo na željena mesta iako još ne živimo u njima, da izgledamo onako kako izgleda onaj ko živi tu realnost koju privlačimo, da se osećamo tako, da se družimo sa osobama koje već pripadaju realnosti koju kreiramo. To možda izgleda kao imitacija, ali to je zapravo postepeno fizičko prilagođavanje i navikavanje na novu realnost koju u imaginaciji privlačimo. Fizička realnost ima snažnu inerciju, ona veoma utiče na naše navike, zapravo najviše utiče. Zato je najteže osloboditi se i nadići navike koje nam je dosadašnja realnost nametnula. Često smo toliko naviknuti na njih da ne možemo da prihvatimo novu realnost i kada nam se nudi. Stoga u menjanju fizičkih navika i odvikavanja od starih fizičkih realnosti važi izreka da se klin izbija klinom, stvaranjem nove realnosti, onakve kakvu želimo, makar povremeno i u maloj meri, makar to ličilo na imitaciju i igru. Bez preterivanja, naravno.

Na kraju moramo znati da je kreativnost viših dimenzija prirode daleko veća od naše, on našeg uma i razumevanja. Stoga će njen odgovor skoro uvek doći na neočekivan način. Vrlo retko će nam se cilj ostvariti na onaj način kako smo zamišljali i želeli. Zato je preporučljivo izbegavati bilo kakvo uslovljavanje ostvarenja i zamišljanje načina kako da nam se cilj ostvari. To je i najveći izazov za našu veštinu prihvatanja traženog. Zbog sasvim neočekivanog načina na koji nam dolazi ono što smo tražili možemo biti u iskušenju da to ne prepoznamo i odbijemo. Ponekad ako dobijemo i više i bolje od onoga što smo tražili, a ponekad i ako dobijemo manje zato što je to iz nekog razloga dobro za nas, u skladu sa vremenom i našom zrelošću i razvojem. Iz tog razloga mnogo je više ljudi koji su odbili darove celine, nego što ih ima zaista nesrećnih i siromašnih, koji ih nikada nisu ni dobili.

Kreativnost celine ogleda se i u tome da nam se neće sve težnje ostvariti. Zato što smo mi jedno sa celinom, namere i težnje koje su u skladu sa samospoznajom najbrže i najlakše se ostvaruju.

Neće nam se ostvariti one težnje i namere koje su na štetu našeg bića ili drugih bića. Zapravo, možemo i njih ostvariti, u svemu vlada princip slobode svih iskustava, ali uz ulaganje mnogo više truda, ponavljanja, i suočavanjem sa više opomena od strane celine da to nije dobro za nas ili za druge, sa čestim navođenjem od strane celine da treba da se korigujemo. I loše stvari možemo da ostvarimo ako smo krajnje uporni i zaslepljeni za sve druge mogućnosti. Zato je za ostvarenje loših ciljeva karakterističan slepi fanatizam. Problem je što nismo uvek svesni šta zapravo tražimo, pa nam se dobijeno često i ne dopadne, ili nam u najboljem slučaju bar posluži da iz lošeg

iskustva nešto naučimo kako bismo nastavili na višem nivou svesnosti, sa boljim ciljevima.

Um koji koristimo u telu, i sa kojim najčešće biramo naše ciljeve, nije jedini naš um, imamo i viši um (više Ja) koji je povezan sa svešću naše duše, koja je u jedinstvu sa celinom. Mnogi ljudi su uskraćeni u životu samo zato jer njihov viši um vidi bolje da neke stvari koje niži, fizički um želi nisu dobre, da bi u perspektivi donele štetu i zlo. Niži um nema tu perspektivu pa vidi samo da mu želje nisu ispunjene. U stvarnosti, mi na taj način svojim višim umom korigujemo sami sebe, svoj niži egocentrični um.

Na taj način uvek dobijamo više i bolje od svega što možemo da zatražimo. Kada bismo videli božansku stvarnost ove egzistencije, samog života, ništa ne bismo više tražili. Ljudi koji uživaju u takvoj spoznaji uvek žive skromno i jednostavno. Takođe njima sama egzistencija nikada nije ni neugodna, uvek im odgovara na nabolji mogući način. Oni nekako uvek imaju šta im treba. Oni osećaju celinu u sebi i uvek su joj zahvalni jer se ne razlikuju od celine.

Budući da smo mi, ljudska bića, samo svesni subjekti božanske celine koja sve omogućava i koja sve jeste, najbrže dolazimo do ostvarenja naših težnji kada nakon kreiranja namere i mentalne vizije, prihvatamo sve što jeste, kada sa zahvalnošću i ljubavlju prihvatamo apsolutno sve što nam se događa jer znamo da četvorostruki proces ostvarenja uvek deluje u svemu, sa našom namerom ili bez nje, da deluje kroz nas i zbog nas. Sve što doživljavamo i čega smo svesni dogodilo se upravo zato da bismo ga doživeli i bili toga svesni. Ako bilo šta tako bezuslovno ne prihvatimo, ono će nam se ponavljati na sve moguće načine. To su upravo sve one situacije u kojima se osećamo zarobljeni i koje želimo da promenimo putem zakona privlačenja. One se održavaju našim odbijanjem da ih prihvatimo kakvi jesu, našom negativnošću prema njima. Negativnost uvek koči, a pozitivnost uvek pokreće promene i razvoj. Ako u osnovi nekog delovanja imamo negativan stav, onda ćemo ga prema zakonu privlačenja održavati u još većoj meri. Izgleda paradoksalno, ali prvi korak bez koga nema napretka u procesu menjanja stvarnosti, jeste upravo prihvatanje sa zahvalnošću upravo svega onoga što jeste ovde i sada – ma koliko nam teško bilo. Jer to je stvarnost u kojoj živimo, koja je sastavni deo apsolutne stvarnosti. Ne smemo da sudimo kakva je stvarnost u pitanju i da li možemo, treba ili ne treba da je prihvatimo, već samo da je prihvatimo kao stvarnost kakva jeste. Samo treba da je prihvatimo zato što je i ona nastala istim procesom kojim pokušavamo da je promenimo. Bez prihvatanja stvarnosti ne možemo je promeniti. Kada je prihvatimo ona se odmah menja. Kao da je samo to i čekala.

Mi smo svesni subjekti objektivne stvarnosti. Stvarnost ne bi bila ništa bez onoga ko je nje svestan. Stoga ona postoji zbog nas, a ne mi zbog nje. Razumevanje da stvarnost postoji zbog našeg osvešćenja suština je svih

čovjekovih ostvarenja na ovome svetu. Iluzija da je stvarnost nešto izvan nas, i da smo mi nebitni i zarobljeni u njoj, da moramo da se borimo protiv stvarnosti, suština je svakog ropstva i patnje čovekove. Ovo prvo je razumevanje, a drugo je iluzija.

Naš um je samo mali izraz celine koja sve omogućava. Neodvojiv je od celine. Naš um, celo naše biće, već je jedno sa svim. Zato sve što činimo i ostvarujemo, mi činimo i ostvarujemo sami sebi; u svemu tražimo spoznaju sebe.